

**Obrad
Gluščević**
1919 — 1980

Hrvaški in jugoslovanski film sta izgubila še enega ustvarjalca — v sedemindesetem letu je po težki in neozdravljivi bolezni umrl Obrad Gluščević.

Rodil se je leta 1913 v Metkoviću in se že v zgodnjih letih zavezal umetnosti. Študiral je glasbo in delal kot igralec. Bil je udeleženec narodnoosvobodilnega boja, od leta 1947 dalje pa je delal pri filmu. Najprej se je ukvarjal z dokumentarnimi filmi in v tej zvrsti dosegel tudi nekaj pomembnih uspehov. Tako je za film "Med dvema pozivoma" dobil leta 1960 Zlatega leva v Benetkah, za film "Volk" pa je dobil leta 1963 nagrado v Oberhausenu, Beogradu, Rimu in Neaplju. Za film "Pod poletnim soncem" je dobil nagrado v Kranju in v Beogradu, za film "Ljudje z Neretve" pa je dobil srebrno medaljo Beograda. Čeprav se ni nikoli do konca odrekel dokumentarcu, pa je leta 1963 dokončno prešel na celovečerne filme.

Na področju celovečernih filmov se je lotil komedije iz dalmatinskih krajev. Posnel je tri tovrstne filme: "Lito vilovito", za katerega je dobil drugo nagrado na festivalu v Gotwaldovu, "Svetovljan" (Čovik od sveta) in "Goli človek" (Goli čovik).

Po filmski komediji pa se je Gluščević posvetil novemu žanru, v katerem je doživel največje uspehe. Tako je posnel filma "Volk samotar" in "Kapetan Mikula Mali", ki je bil kasneje predelan še v televizijsko nadaljevanko. Imel je velik dar za delo z otroki in je odlično izbral svoje mlade igralce. V mnogih svojih filmih je bil Gluščević sam tudi scenarist.

Zadnje delo, ki ga je končal, je otrokom namenjena televizijska serija "Jelenko", ki jo je naredil po lastnem scenariju za zagrebško televizijo.

Za svoje življenjsko delo je Obrad Gluščević lani prejel nagrado "Vladimir Nazor".

S.S.

**Herman
Kokovec**
1928 — 1980

Takorekoč sredi dela, ko je s svojimi strokovnimi nasveti, pridobljenimi z dolgoletnim delom za mešalno mizo, pomagal pri montaži nove tehnike v tonskem študiju, nas je za vedno zapustil naš dragi tovariš in prijatelj, tonski mojster, eden pionirjev slovenskega pa tudi jugoslovanskega filma. Žal ne bo zapisan v nobeni filmografiji, zato pa bo njegovo ime ostalo na vseh filmskih špicah, kjer je sodeloval in soustvarjal, in pa neizbrisno v naših srcih.

Rojen je bil pred 52 leti v Innsbrucku. Kaj kmalu se je pravilno usmeril v želji, da bi postal dober tonski mojster. Končal je srednje tehnično šolo za šibki tok, obenem pa srednjo glasbeno šolo — kitaro in glasbeno teorijo. Da bi še bolj izpopolnil svoje znanje, je odšel na specializacijo v Prago (Barandow) in v berlinske studije DEFA. V prvih letih po osvoboditvi je že pomagal pri nastajanju novega slovenskega filma.

Njegovo ime srečamo pri vrsti filmov, začeni s Filmskim obzorikom, preko kratkih do celovečernih. Težko jih je vse naštet. Skušajmo omeniti vsaj najpomembnejše, ki se začnejo s *Kekcem* in se potem nadaljujejo z znanimi naslovi: *Svet na Kajžarju*, *Dobro morje*, *X25 javlja*, *Ples v dežju*, *Peščeni grad*, *Lucija*, *Zaseda*, *Rdeče klasje*, *Sončni krik*, *Ne joči Peter!*, *Maškerada*, *Ko pride lev*, *Pastirci*, *Begunec*, *Let mrtve ptice*, *Idealist*, *Sreča na vrhici*, *Ubij me nežno*. Seveda pa se ni zapiral in omejeval le na Slovenijo. Pogosto so ga klicali, prvovrstnega tonskega mojstra, tudi v druge republike (*Sarajevski atentat*, *Ko bom mrtev in bel*, *Pavle Pavlovič*, *Pes, ki je imel rad vlake*, *Čuvaj plaže v zimskem času...*) pa tudi tuje in koprodukcijske projekte. Če bi naštevati celovečerne filme bi jih naštel čez petdeset, kratkih pa še mnogo več. 1961. leta je v Pulju za svoje delo v filmu *Ples v dežju*, dobil tudi najvišje filmsko javno priznanje — Zlato Areno za ton.

Ne bo ga več, mladega navdušenca iz prvih povojnih let, ki je z veliko zagnanostjo pomagal graditi novo filmsko podjetje, lastni tonski studio, ki naj bi samostojno, neodvisno od zunanje pomoči naše prve filme opremljal s tonskimi zapisi. Noben delavni dan ni bil zanj predolg in nikoli ni bil zadovoljen s tem kar je ustvaril. Vedno je hotel bolj, natančneje, pa naj je šlo za zvočno opremo filma ali za nove, popolnejše naprave za tonsko snemanje. Kot otrok se je veselil vsakega novega dosežka na področju tonske snemalne tehnike in ves navdušen pojasnjeval in razlagal novosti, na njemu svojstven, razumljiv način, vsem, ki so le hoteli poslušati, predvsem pa svojim mlajšim tovarišem in delovnim kolegom. Kot odličen in povsod cenjen strokovnjak — tonski mojster umetnik — je nesebično posredoval bogato znanje naslednikom.

Vedno je bil nasmejan in pripravljen na šalo. Dobrosrčen. Tak je tudi odšel.

Dušan Povh